

Tổng Giám Mục: Hồng Y Daniel DiNardo
Giám Mục Phụ Tá: GM. George A. Sheltz

Lm. Gioan Viannê Nguyễn Ngọc Thu
Đại Diện Đức Tổng Giám Mục
Chủ Tịch Cộng Đồng Công Giáo VN
281-495-8133

Hội Đồng Giáo Dân, TGP Galveston-Houston

Chủ Tịch: Ô. Phêrô Võ Tiến Đạt
Giáo Xứ Đức Kitô Ngôi Lời Nhập Thể
281-827-9571

Phó CT Nội Vụ: Ô. Phêrô Nguyễn Tài (GXĐMLV)
281-932-4655

Phó CT Ngoại Vụ: Ô. Phêrô Vũ Đức Phú (GXLD)
281-777-2229

Tổng Thư Ký: Giuse Nguyễn Văn Hùng (CĐSJ)
832-403-7871

Thành viên: CT HĐMV các giáo xứ và cộng đoàn

Thánh lễ cuối tuần

GX. CÁC THÁNH TỬ ĐẠO VIỆT NAM

TB: 6:00 pm - CN: 7:00; 8:30; 10:30 am; 6:00 pm

Lm. Giuse Vũ Thành
Pt. Giuse Nguyễn Phẩm
Pt. Giuse Lê Văn Rõ

10610 Kingspoint Rd. - Houston, TX 77075
713-941-0521

GX. ĐỨC KITÔ NGÔI LỜI NHẬP THỂ

TB: 6:00 pm - CN: 7:00 am; 9:00 am; 11:00 am;
2:30 pm; 7:00 pm

Lm. Gioan Viannê Nguyễn Ngọc Thu
Lm. Giuse Bùi Phương Tiến
Pt. Giuse Nguyễn Sĩ Bạch
Pt. Phêrô Nguyễn Cường

8503 S. Kirkwood Rd. - Houston, TX 77099
281-495-8133

GIÁO XỨ ĐỨC ME LA VANG

TB: 6:00 pm - CN: 7:30; 9:15; 11:00 am; 6:00 pm

Lm. Thomas Trần Thiên Ân, OP.
Lm. Đaminh Trịnh Thế Huy, OP.
Lm. Phêrô Phạm Duy Khánh, OP.

Pt. Micae Nguyễn Kim Khánh
12320 Old Foltin Rd. - Houston, TX 77086
281-999-1672

GIÁO XỨ ĐỨC ME LỎ ĐÚC

TB: 6:00 pm - CN: 7:00; 9:00; 11:00; 1:15; 6:00

Lm. Anthony Đinh Minh Tiên, OP.
Lm. Giuse Maria Đỗ Cao Nhân, OP.
Pt. Giuse Đỗ Nguyễn Chương

6550 Fairbanks N. Houston, Houston, TX 77040
713-939-1906

CỘNG ĐOÀN THÁNH TÂM

TB: 7:00 pm - CN: 1:00

Lm. An Phong Sô Trần Đạt Nhân
1701 San Jacinto St. - Houston, TX 77002
713-659-1561 ext. 135

CỘNG ĐOÀN HOLY ROSARY

CN: 3:15; 6:30

Lm. Anthony Trần Ngọc Hùng, OP
3617 Milam St. - Houston, TX 77002
713-518-2319

CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM TỔNG GIÁO PHẬN GALVESTON-HOUSTON VIETNAMESE CATHOLICS OF THE ARCHDIOCESE OF GALVESTON-HOUSTON

DŨNG LẠC

1701 San Jacinto Street - Houston, Texas 77002
www.cgvnhouston.org

Chúa Nhật V Thường Niên, Năm C, Ngày 10-02-2019
Tin Mừng Chúa Giêsu Kitô theo Thánh Luca 5, 1-11

SUY NIỆM LỜI CHÚA

ĐÀO TẠO TỔNG ĐỒ

Bài Tin Mừng hôm nay tường thuật về mẻ cá lạ lùng mà Phêrô và các bạn được chứng kiến. Đây khám phá chỉ đơn thuần là một phép lạ lớn lao cho ta ngưỡng phục quyền năng của Thiên Chúa. Nhưng qua dấu lạ này, Chúa Giêsu còn muốn mời gọi ta ra khơi truyền giáo. Và qua tiến trình của phép lạ, Chúa Giêsu đã áp dụng một chương trình

đào tạo các môn đệ, đặc biệt là Phêrô, người đứng đầu các môn đệ. Chương trình đào tạo này gồm 4 điểm.

Điểm thứ nhất: cảm nghiệm về sự nghèo nàn của bản thân. Phêrô và các bạn đang giặt lưới. Các ông mệt mỏi sau một đêm thức trắng vất vả với biển khơi. Tâm trạng các ông chán nản sau thất bại chửa cay nã nê. Thế mà giờ đây, Chúa Giêsu lại bảo các ông ra khơi. Ra tận chỗ nước sâu. Nước sâu là chỗ nguy hiểm. Nước sâu là chỗ Phêrô gặp thất bại. Chúa Giêsu muốn Phêrô trở lại chỗ nước sâu để nhận thức rõ sự vô tài bất lực của bản thân. Chúa Giêsu muốn Phêrô nhìn rõ những thất bại để ông biết khiêm nhường. Khiêm nhường là bài học đầu tiên Chúa Giêsu muốn gửi đến các môn đệ của Người.

Điểm thứ hai: cảm nghiệm về sự cao cả của Thiên Chúa. Người tông đồ phải làm chứng về Thiên Chúa. Muốn làm chứng phải có kinh nghiệm. Ai chưa từng gặp được Thiên Chúa, chưa từng tiếp xúc với Người thì không thể làm chứng về Người. Trong những trường hợp đặc biệt, Thiên Chúa thường chủ động tỏ mình ra. Chúa tỏ mình cho Môsê trong bụi gai cháy đỏ. Chúa tỏ mình ra cho Thánh Phaolô qua làn ánh sáng chói lọi trên đường đi Đa mát. Hôm nay Chúa tỏ mình ra cho Phêrô qua mẻ lưới lạ lùng. Lập tức Phêrô nhận biết sự cao cả, sự thánh thiện của Chúa. Sợ hãi vì thấy mình tội lỗi, Phêrô vội quỳ xuống xin Chúa rời xa. Phêrô đã sống bên cạnh Chúa. Ông đã được tiếp xúc với Chúa. Ông đã cảm nghiệm được sự thánh thiện cao cả của Chúa. Sau này ông đi rao giảng chỉ là để kể lại những gì ông đã mắt thấy tai nghe.

Điểm thứ ba trong chương trình đào tạo môn đệ của Chúa đó là sự vâng lời tuyệt đối. Phêrô hẳn là rất ngạc nhiên khi Chúa Giêsu bảo ông ra khơi đánh cá, lại còn chỉ rõ nơi thả lưới. Không ngạc nhiên sao được khi Phêrô là người miền biển trong khi Chúa Giêsu là người miền núi. Phêrô làm nghề chài lưới lâu năm kinh nghiệm trong khi Chúa Giêsu chỉ làm nghề thợ mộc. Thế mà khi Chúa Giêsu bảo ông thả lưới bên phải thuyền, ông đã tấp tểnh làm theo. Phêrô đã vâng lời tuyệt đối. Phêrô đã học được thái độ vâng lời của người môn đệ. Ông đã thành công. Ông đã thấy kết quả rõ ràng. Và Chúa đã đặt ông làm tông đồ trưởng.

Điểm sau cùng mà Chúa muốn người môn đệ phải có đó là sẵn sàng ra đi. Ra đi là một thái độ liều lĩnh. Vì vượt qua những khoảng không gian vật lý cheo leo. Ra khơi là chấp nhận đối đầu với phong ba bão táp.

Vượt qua những khoảng không gian vật lý đã khó. Vượt qua những khoảng không gian tâm lý còn khó hơn. Ra đi là bỏ nơi an toàn để đến nơi bấp bênh. Ra đi là bỏ nơi quen biết để đến nơi xa lạ. Lên đường truyền giáo là bỏ lại tất cả: gia đình, thuyền bè, chài lưới. Bỏ cả nghề nghiệp cũ đã thành thạo để bắt tay vào nghề mới còn chập chững. Bỏ lưới cá để chài người. —>

CỘNG ĐOÀN ST. CHRISTOPHER

CN: 4:30

Lm. Giuse Lê Thu
8150 Park Place – Houston, TX 77017
713-645-6614

CB. ST. JUSTIN TỬ ĐẠO

CN: 12:00

Lm. Phêrô Nguyễn Hữu Thăng
Pt. Giuse Trần Văn Nhật
13350 Ashford Point Dr. Houston, TX 77082
281-556-5116

CỘNG ĐOÀN FATIMA

CN: 9:00

Lm. Đaminh Trịnh Thế Huy, OP.
1003 Gulf Bank-Houston, TX 77037
713-732-0132

Giáo xứ Mỹ có thánh lễ Việt ngữ cuối tuần

TB: 8:00 pm

St. Elizabeth Ann Seton
6646 Addicks Satsuma Rd. Houston, TX 77084
281-463-7878

TB: 7:00 pm

St. Francis de Sales
8200 Roos Rd. Houston, TX 77036
713-774-7475

LIÊN ĐOÀN THIẾU NHI THÁNH THỂ

Tổng Tuyên Ủy: Lm. Giuse Lê Thu
Trưởng Phêrô Võ Khanh Tony (GX/CTTĐVN)
832-455-5961

LIÊN HỘI CÁC BÀ MẸ CÔNG GIÁO

Tổng Linh Hưởng: Lm. Giuse Bùi Phương Tiên
Lucia Nguyễn Ngọc Thủy
281-948-2757

LIÊN ĐOÀN LIÊN MINH THÁNH TÂM

Tổng Linh Hưởng: Lm. Giuse Vũ Thành
Ông Nguyễn Văn Xuân
832-260-5016

LIÊN ĐOÀN TÔNG ĐỒ FATIMA

Tổng Linh Hưởng: Lm. Anthony Trần Ngọc Hùng
713-518-2319
Ông Phêrô M. Nguyễn Văn Triệu (Gx. CTTĐ)
281-484-3157

ĐẠO BINH ĐỨC MẸ (LEGIO MARIE)

Tổng Linh Hưởng: Lm. Gioan Nguyễn M. Hùng
Trưởng Curia Giuse Nguyễn Ngọc Thiên
832-433-2198

PHONG TRÀO CURSILLO

Tổng Linh Hưởng:
Lm. Anthony Phạm Hữu Tâm, ICM.
Trưởng Lãnh Đạo: Maria Nguyễn Thu Trang
713-303-7982

LH. ĐOÀN DÒNG BA ĐẠ MINH

Tổng Linh Hưởng: Lm. Đinh Minh Tiên, OP
Ông Cao Văn Thuận (Giáo Xứ Lộ Đức)
281-859-8268

TUYÊN ÚY NHÀ THƯƠNG

Lm. Anthony Trần Ngọc Hùng
713-757-1000 ext. 1624

PHÁT THANH TIN YÊU

Tuyên Ủy: Lm. Gioan Trần Đình Khả
10135 West Rd.
Houston, TX 77064
281-955-7328

Website Cộng Đồng Công Giáo VN - Houston

www.cgvnhouston.org

Phụ Trách: Pt. Giuse Trần Văn Nhật

nth@nguoinhuvu.org
713-870-8955

Nhưng khó nhất chính là ra khỏi chính mình. Dù có đi xa ngàn dặm nhưng vẫn giữ được những thói tật xưa cũ thì người ta vẫn còn ở khởi điểm. Muốn lên đường người môn đệ phải ra khỏi tính tự ái tự mãn của mình. Ra khỏi những quan niệm xưa cũ hẹp hòi. Ra khỏi những ảo tưởng viển vông. Ra khỏi những ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân.

Khi đã từ bỏ tất cả, người môn đệ sẽ trở nên hoàn toàn nghèo nàn. Gia tài chỉ có niềm cậy tin phó thác hoàn toàn vào Đấng kêu gọi ta. Vũ khí chỉ có lòng vâng phục tuyệt đối vào Đấng sai ta.

Mỗi người được Chúa huấn luyện. Bao lâu ta chưa cảm nghiệm được sự hèn kém của bản thân, chưa cảm nghiệm được sự thánh thiện cao cả cũng như tình yêu của Thiên Chúa, chưa có niềm vâng phục tuyệt đối, chưa ra đi trong tự do và khó nghèo, ta vẫn chưa thực sự trở thành môn đệ của Chúa. Chưa được đào tạo kỹ lưỡng mà đã làm việc thì phần thành công chắc chắn sẽ ít hơn phần thất bại.

Lạy Chúa, xin hãy dạy bảo con theo đường lối của Chúa. Amen.

KIỂM ĐIỂM ĐỜI SỐNG

- 1.- Bạn có tuyệt đối vâng lời Chúa trong mọi hoàn cảnh không?
- 2.- Bạn có cảm nghiệm về sự vô tài bất lực của mình không?
- 3.- Bạn đã ra đi khỏi chính mình chưa?
- 4.- Bạn có cảm thấy Chúa có chương trình đào tạo mình không?

+Tgm. Giuse Ngô Quang Kiệt

Peter's Calling

Luke 5:1-11

NÊN NHƯ ĐẰNG CHÍ THÁNH

Từ rất xa xưa, có lẽ từ lúc con người hiện diện trên trái đất, ý niệm về sự cao cả thánh thiện của Thượng Đế đã hình thành trong suy nghĩ của con người. Nếu Đấng Tối cao là Đấng Thánh, thì con người phạm trần lại mang nhiều tội lỗi. Giữa Thượng đế và con người, có sự cách biệt rất xa. Chính vì thế, con người phải luôn khiêm tốn nhận mình là tội nhân và không dám trình diện trước nhan Ngài.

Đó cũng là trường hợp ngôn sứ Isaia (Bài đọc I). Theo quan niệm của người Do Thái, vì Thiên Chúa là Đấng chí thánh, nên ai thấy Ngài thì không còn sống sót. Khi được thấy Chúa, Isaia đã hoảng sợ, nghĩ mình sắp chết nên la lên: “Khôn thân tôi, tôi chết mất, vì tôi là người môi miệng ô uế”. Nhưng, Isaia không chết mặc dầu được nhìn thấy Thiên Chúa. Đây là một bước tiến quan trọng trong tiến trình mạc khải của Cựu Ước: con người có thể đến gần Thiên Chúa để gặp gỡ Ngài mà vẫn bảo toàn tính mạng. Thiên Chúa yêu thương bao dung, đón nhận con người mặc dù họ tội lỗi bất xứng. Isaia không những không phải chết, mà Chúa còn chọn và gọi ông cộng tác với Chúa để truyền đạt sứ điệp của Ngài cho dân chúng, kêu gọi họ vững tâm cậy trông vào Chúa và thực thi những điều Ngài truyền dạy. Từ tâm trạng lo sợ hãi hùng, ông đã mạnh dạn thưa với Chúa:

“Dạ con đây, xin sai con đi”.

Thiên Chúa, Đấng chí thánh, đã đến gặp gỡ con người. Đức Giêsu, Ngôi Lời nhập thể đã trở nên người phạm và ở giữa chúng ta. Người rảo khắp các thành phố làng mạc để loan báo Tin Mừng cứu độ. Mẫu nhiệm nhập thể là một bước tiến mới nữa trong tiến trình mạc khải của Chúa. Thiên Chúa đã làm người, và con người có thể chạm tới Người, có thể nghe tiếng Người và chiêm ngưỡng dung nhan của Người. Thiên Chúa

Ban Điều Hành Bản Tin Dừng Lạc

Ô. Nguyễn Văn Mẫu	713-231-6242 - mauvnguyen@yahoo.com
Ô. Nguyễn Đức Chính	713-269-0554 - chinhandhuong@gmail.com
Ô. Nguyễn Văn Thắng	832-661-3076 - thangnguyen031464@gmail.com
Ch. Hiền Lê	281-495-8133 - dunglacad@gmail.com

Muốn nhận Bản Tin Dừng Lạc qua email xin gửi điện thư yêu cầu về:
mauvnguyen@yahoo.com hay BTDL_Gal_Houston-subscribe@yahoogroups.com

Chương Trình Phát Thanh Tin Yêu: Saigon-Houston làn sóng 900 AM
từ 4:00 đến 4:45 chiều Chúa Nhật

Phụ Trách

AC. Trần Tú - Mai Dung	281-467-5223 - Traneight117@sbcglobal.net
AC. Nguyễn Lập - Huệ	281-253-9761 - lap.nguyen@yahoo.com
A. Đỗ Minh Tân	281-736-7970 - tanm1000@gmail.com
AC. Nguyễn Lương - Anna Phương	832-816-3402 - lnguyen999@yahoo.com

Đại Chủng Viện St. Mary
713-686-4345

MUC VỤ GIỚI TRẺ
Lm. JBA Trần S. Steven, CSsR
713-433-9836
Lm. Nguyễn Cao Trường Sơn
832-788-1636

MUC VỤ GIA ĐÌNH
Lm. Giuse Châu Xuân Báu, CSsR
713-681-5144 ext. 107

ỦY BAN PHUNG VỤ
Lm. Gioan Hoàng Đạt
713-652-8239

ỦY BAN THÁNH NHẠC
Lm. Christopher Nguyễn Cường
281-356-2000

ỦY BAN GIÁO LÝ
Lm. Đinh Minh Tiên, OP
713-732-0132

ỦY BAN CÔNG LÝ - HÒA BÌNH - LIÊN TÔN

Lm. Anthony Phạm Hữu Tâm, ICM
281-575-7246
Lm. Anthony Trần Ngọc Hùng, OP
713-529-4854

ĐỒNG CHỨA CỨU THẾ
3417 W. Little York Road
Houston, TX 77091
713-681-5144

ĐỒNG NỮ ĐA MINH
5250 Gasmer Drive
Houston, Texas 77035
713-723-8250

TU XÁ THÁNH ĐA MINH
12314 Old Foltin Road
Houston, TX 77086
281-999-4928

ĐỒNG NỮ LA SAN
14562 Cypress N. Houston
Cypress, TX 77429
281-894-7756

ĐỒNG MẾN THÁNH GIÁ
8138 Lynn St.
Houston, TX 77017
713-643-3694

ĐỒNG CHỨA THÁNH THÂN
4410 Yoakum Blvd.
Houston, TX 77006
713-529-0405

TU HỘI TÂN HIẾN
20303 Kermier Road
Waller, TX 77484-8743
832-923-7784

**TU HỘI GIA ĐÌNH
ME MARIA THẨM VIÊN**
11663 Quinn Ridge Way
Houston, TX 77038
713-518-2977

đã trở nên gần gũi con người để lắng nghe, tha thứ và chúc lành cho họ. Hơn thế nữa, con người được gọi để trở thành những bạn hữu và cộng sự viên của Chúa. Thánh Luca đã thuật lại việc Chúa Giêsu gọi các môn đệ đầu tiên. Các ông là những người dân chài đơn sơ chật phác, khi nghe tiếng Chúa gọi, đã mau mắn bỏ mọi sự mà theo Người.

Để cho lời mời gọi có tính thuyết phục, Đức Giêsu đã thực hiện một phép lạ ngoạn mục, đó là mẻ cá lạ. Vào một thời điểm mà theo kinh nghiệm chuyên môn của những ngư dân, không thể bắt được cá, nhưng Chúa đã can thiệp cách lạ lùng, và nhờ quyền năng của Chúa, họ đã bắt được rất nhiều cá, đến nỗi thuyền gần chìm. Qua hình ảnh mẻ cá lạ, Chúa Giêsu muốn tỏ cho các môn đệ biết, họ sẽ cộng tác với Người để chinh phục các tâm hồn.

Nhờ Đức tin vào Chúa, chúng ta không còn mặc cảm thân phận tội lỗi, nhưng xác tín vào tình Chúa yêu thương. Ngài là Cha nhân hậu, không bỏ rơi bất cứ ai kêu cầu Thánh Danh Ngài. Như thế, dầu là thân phận tội lỗi thế nào đi nữa, chúng ta cũng được Chúa kêu gọi. Nghe theo tiếng gọi của Chúa, chúng ta sẽ được tha thứ mọi tội lỗi và trở nên thánh thiện. Người tin Chúa sẽ được sự thánh thiện của Chúa bao bọc, nhờ đó, ơn thánh của Ngài thấm đượm trọn vẹn đời sống của họ. Cuộc đời và ơn gọi của Thánh Phaolô là một bằng chứng: Thánh nhân đã được Chúa chinh phục do

cuộc gặp gỡ với Ngài trên đường đi Damas. Từ một người đi tìm giết các Kitô hữu cách điên cuồng, ông đã được Chúa biến đổi để trở thành tông đồ hăng say của dân ngoại, nhiệt thành loan báo và làm chứng về Chúa Giêsu. Sự thánh thiện của Chúa đã thấm nhuần nơi cuộc đời của ông và làm cho ông được nên thánh.

Trong Đức Giêsu và nhờ Đức Giêsu, người tín hữu không còn mặc cảm thân phận tội lỗi nữa, nhưng được trở nên con Thiên Chúa. Hơn thế nữa, họ được mời gọi chia sẻ vinh quang của Thiên Chúa, đồng hình đồng dạng với Đức Kitô, nên khí cụ tình thương bao lạ của Ngài. Ước mong mỗi chúng ta có thể nói như ngôn sứ Isaia: “Dạ con đây, xin sai con đi”, hoặc như các tông đồ, sẵn sàng bỏ mọi sự để đi theo và làm môn đệ của Chúa.

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm âm lịch (...). Chúng ta được mời gọi xét mình trước mặt Chúa về một năm đã qua để tạ ơn Chúa vì những ơn lành và xin lỗi Chúa về những thiếu sót. Giây phút chuyển giao giữa năm cũ và năm mới được gọi là “giao thừa”, rất thiêng liêng và có ý nghĩa. Xin Chúa cho chúng ta được biến đổi từ thân phận tội lỗi yếu đuối trở nên thánh thiện tinh tuyền, nhờ việc “tiếp xúc” với Chúa qua việc lắng nghe và thực thi Lời Người.

+Gm. Giuse Vũ Văn Thiên

NÊN CHO HAY NHẬN?

Sách Huấn Ca dạy: “Con ơi, đừng tước đoạt miếng cơm manh áo của người nghèo, đừng để kẻ khốn cùng luống công chờ đợi. Đừng làm cho kẻ đói phải buồn tủi, đừng chọc tức ai khi họ phải ngất nghèo. Một tâm hồn đang bức bối, con đừng làm khô thêm, đừng bắt kẻ túng thiếu đợi lâu mới được con giúp đỡ. Kẻ khốn khổ nài xin, con đừng từ chối, gặp người nghèo, con đừng ngoảnh mặt đi. Đừng làm ngơ không nhìn đến kẻ thiếu thốn, kẻo nên có cho người ta nguyện rửa con” (Hc 4: 1-5).

Cho là trao tặng, trao ban, hiến dâng... với cả tâm lòng trân trọng và yêu quý. Một động từ đẹp, không đẹp về cách viết mà đẹp về ý nghĩa đầy tính nhân bản, đầy tình thương xót, đầy lòng thứ tha, ... không có thì không thể cho, vì người ta chỉ có thể cho những gì mình có – dù vật chất hay tinh thần.

Ngoài Tám Mối Phúc Thật (Mt 5: 3-10), một trong những đại phúc khó tin nhất được đề cao trong Kinh Thánh là: “Cho thì có phúc hơn là nhận” (Cv 20: 35). Người cho lại hạnh phúc hơn người nhận ư? Có lộn không? Thật là ngược với trực giác và bản năng của chúng ta. Tuy nhiên, đó lại là sự thật với 5 lý do xác định lý do nên cho hơn nhận.

Tuy nhiên, cũng nên nhớ lại câu nói ý vị của người Việt Nam: “*Của cho không bằng cách cho.*” Một câu nói rất nhẹ nhưng rất đau, nhắc nhở chúng ta đừng vội... “chảnh” khi cho ai bất kỳ thứ gì!

1. Cho là vâng lời Thiên Chúa.

Cựu Ước có nhiều mệnh lệnh hơn đối với việc cho về tài chính – cho ai, cho khi nào, cho bao nhiêu, cho cách nào, Tân Ước ít mệnh lệnh này. Có thể các tác giả Tân Ước chỉ cho rằng Thiên Chúa đã cho chúng ta quá nhiều – thậm chí đã cho chính Đức Kitô làm giá cứu độ muôn dân, nhưng việc cho của chúng ta nên hợp lý và thoải mái. Chúa Giêsu đã khuyến cáo: “*Anh em đã được cho không, thì cũng phải cho không như vậy*” (Mt 10: 8). Một mệnh lệnh xem chừng quá “nhẹ” nhưng lại khó thực hành!

2. Cho là phục tùng Thiên Chúa.

Vâng lời (vâng phục, tuân phục, thanh tuân) là một nhân đức. Vâng lời liên quan việc “từ bỏ mình”, tức là khi vâng lời thì người ta phải bỏ ý riêng, đề cao ý người khác,

ĐTC Phanxicô: Các bạn trẻ là men cho hòa bình thế giới, chống lại các bức tường, chủ nghĩa quốc gia.

Trong buổi tiếp kiến chung sáng thứ Tư ngày 30 tháng giêng, ĐTC Phanxicô tạm gác lại loạt bài giáo lý về Kinh Lạy Cha để cùng với các tín hữu và du khách hành hương nhìn lại chuyến tông du của Ngài tới Panama nhân dịp Ngày Quốc tế Giới trẻ. ĐTC đã trích đoạn Tin Mừng của Thánh Luca cũng là chủ đề của Đại hội Giới trẻ lần này để dạy các tín hữu: “Bấy giờ bà Maria nói: “Vâng, tôi đây là nữ tỳ của Chúa, xin Chúa cứ làm cho tôi như lời sứ thần nói”. Rồi sứ thần từ biệt ra đi. Hôm ấy, bà Maria lên đường vội vã, đến miền núi, vào một thành thuộc chi tộc Giuđa” (Lc, 1, 38-39)

Mở đầu bài huấn dụ ĐTC nói:

Anh chị em thân mến, hôm nay, tôi sẽ dừng lại với anh chị em trong chuyến Tông Du tôi đã hoàn thành trong những ngày trước đây tại Panama. Tôi mời gọi anh chị em cùng với tôi tạ ơn Thiên Chúa về ân sủng mà Ngài đã trao ban cho Giáo Hội và người dân của đất nước thân yêu này. Tôi xin cảm ơn ông Tổng Thống Panama và các nhà chức trách khác; tôi gửi lời cảm ơn đến các tình nguyện viên và gia đình của họ về việc đón tiếp nồng nhiệt, như chúng ta đã nhìn thấy buổi chiều hôm đó đoàn người từ khắp nơi trên thế giới đến, được chào đón với niềm tin và nồng nhiệt tuyệt vời. Mọi người nâng các em bé trong cánh tay và nói: “Đây là niềm tự hào của tôi, đây là tương lai của tôi!” Trong cử chỉ này chúng ta thấy biết bao phẩm giá, biết bao sự hùng hồn cho mùa đông nhân khẩu học chúng ta đang trải qua ở châu Âu!

Mục đích chính của chuyến Tông Du này là Ngày Quốc tế Giới Trẻ, tuy nhiên cũng có những buổi gặp gỡ được đan xen với thực tế của đất nước: như với chính quyền, các giám mục, tù nhân trẻ, những người thánh hiến và một gia đình. Mọi thứ như thể được “lây lan” và “pha trộn” bởi sự hiện diện vui tươi của các bạn trẻ: một lễ hội cho người trẻ và cho đất nước Panama, và cho cả Trung Mỹ, được ghi dấu từ những thăm kịch và sự nghèo đói niềm hy vọng.

Bản giao hưởng tuyệt vời được hình thành từ các khuôn mặt và ngôn ngữ.

Ngày Quốc tế Giới Trẻ này trước hết là cuộc gặp gỡ các bạn trẻ của các dân tộc bản địa và người Mỹ gốc Phi: đây là một sáng kiến quan trọng cho thấy khuôn mặt đa dạng của Giáo Hội ở Mỹ Latinh. Sau đó với sự xuất hiện của các nhóm từ khắp nơi trên thế giới, bản giao hưởng tuyệt vời của các khuôn mặt và ngôn ngữ, tiêu biểu cho sự kiện này được hình thành. Chúng ta nhìn thấy tất

cả các lá cờ diễu hành cùng nhau, các bạn trẻ tay trong tay nhảy múa vui mừng vì được gặp gỡ, đây là một dấu hiệu ngôn sứ, một dấu chỉ đi ngược lại xu hướng hiện nay của chủ nghĩa quốc gia gây xung đột. Một dấu chỉ cho thấy người trẻ Kitô là men của hòa bình cho thế giới.

Ngày Quốc tế Giới Trẻ này có một sắc thái Thánh Mẫu mạnh mẽ, bởi vì chủ đề của nó là lời của Đức Trinh Nữ nói với Thiên Thần: “Vâng, tôi đây là nữ tỳ của Chúa, xin Chúa cứ làm cho tôi như lời Sứ Thần nói”. (Lc 1, 38). Thật là mạnh mẽ khi nghe những lời này được thốt ra từ các đại diện của các bạn trẻ của năm châu lục, và trên hết là chúng được thể hiện trên khuôn mặt của họ. Chừng nào còn có những thế hệ mới có thể nói “này con đây” với Chúa, sẽ có một tương lai cho thế giới.

Giữa các đoạn đường của Đại Hội Giới Trẻ luôn có chặng đường Thánh Giá. Đi cùng với Đức Maria đằng sau Chúa Giêsu vác Thánh Giá là trường học của đời sống Kitô hữu: ở đó chúng ta học được tình yêu kiên nhẫn, thỉnh lặng, cụ thể. Ở Panama, những người trẻ theo Chúa Giêsu và Đức Maria vác gánh nặng đau khổ của rất nhiều anh chị em ở Trung Mỹ và trên toàn thế giới. Trong số này có nhiều nạn nhân trẻ của các hình thức nô lệ và nghèo đói khác nhau. Và theo nghĩa này, phụng vụ sám hối mà tôi cử hành trong một Trung Tâm Cải Huấn dành cho trẻ vị thành niên và chuyên viên thăm Mái Ấm “người Samaritano nhân lành”, nơi đón tiếp những người nhiễm HIV/AIDS, là những khoảnh khắc rất quan trọng.

Đức Maria là “người gây ảnh hưởng của Thiên Chúa”.

Đỉnh cao của Đại Hội Giới Trẻ và chuyến Tông Du là đêm canh thức và Thánh Lễ với giới trẻ. Trong đêm canh thức, cuộc đối thoại sống động làm mới lại lòng nhiệt tình nơi các bạn trẻ và thậm chí có giúp họ có khả năng thỉnh lặng và lắng nghe. Tôi đề nghị các bạn trẻ chọn Đức Maria là người, trong sự nhỏ bé của Mẹ, hơn bất kỳ ai khác, đã gây “ảnh hưởng” đến lịch sử thế giới: chúng tôi đã gọi Mẹ là “người gây ảnh hưởng của Thiên Chúa”. Trong lời “fiat” của Mẹ, những lời chứng đẹp và mạnh mẽ của một số người trẻ đã được phản chiếu. Vào sáng Chúa Nhật, trong Thánh

Thể kết thúc, Chúa Kitô Phục Sinh, với quyền năng của Chúa Thánh Thần, đã nói lại với những người trẻ trên thế giới, kêu gọi họ sống Tin Mừng trong ngày hôm nay, bởi vì những người trẻ không phải là “ngày mai”, họ không phải là “Trong chờ đợi”, nhưng họ là hôm nay của Giáo Hội và thế giới. Và tôi đã kêu gọi trách nhiệm của những người lớn, để thế hệ mới không thiếu giáo dục, công việc, cộng đoàn và gia đình.

Mẫu gương Thánh Oscar Romero “cảm nhận với Giáo hội”.

Cuộc gặp gỡ với tất cả các Giám mục Trung Mỹ đối với tôi là một khoảnh khắc an ủi đặc biệt. Chúng tôi cùng nhau đề mẫu gương của Thánh Giám mục Oscar Romero dạy dỗ, chúng tôi cùng nhau học tốt hơn cách “cảm nhận với Giáo Hội”; đó là khẩu hiệu giám mục của Thánh Giám mục, trong sự gần gũi với người trẻ, người nghèo, linh mục, dân thánh trung thành của Chúa.

Một giá trị biểu tượng mạnh mẽ đó là việc thánh hiến bàn thờ của nhà thờ Chính Tòa Santa Maria La Antigua được trùng tu ở Panama. Một dấu hiệu của vẻ đẹp được tái khám phá, cho vinh quang của Thiên Chúa và cho đức tin và ngày lễ của dân chúng. Xức dầu thánh hiến bàn thờ cũng giống như xức dầu cho những người lãnh nhận Bí Tích Thánh Tẩy, Thêm Sức, Linh Mục và Giám Mục. Có thể gia đình của Giáo Hội, ở Panama và trên toàn thế giới, luôn kín múc từ Chúa Thánh Thần sự phong nhiêu mới, để cuộc lữ hành của các môn đệ thừa sai trẻ của Chúa Giêsu Kitô có thể tiếp tục và lan rộng trên mặt đất.

Ngọc Yến - Vatican

Đừng Đánh Giá Nhau Vì Quá Khứ

Khi đọc câu lời Chúa : “không một ngôn sứ nào được chấp nhận tại quê hương mình” (Lc 4, 24) cho tôi nhớ lại câu chuyện của người bạn kể với tôi rằng:

Một lần họp lớp trước khi ăn, mình lấy thuốc đau bao tử ra uống, liền được một cô bạn học hướng dẫn tôi cách dùng thuốc như sau:

Đọc tiếp trang 11 →

Giáo Hoàng Phanxicô thân yêu, con là con mồ côi, có phải đó là lỗi của con không?

Ngày 4 tháng 1 năm 2018, Đức Phanxicô tiếp các em bé mồ côi Rumania, Vatican đăng các câu hỏi và câu trả lời cảm động của Đức Phanxicô.

Các câu hỏi của trẻ con luôn làm nhói lòng. Đức Phanxicô cho biết, “các câu hỏi này đã làm cho tôi khóc”. Sau đây là một số câu hỏi mà khi Đức Phanxicô trả lời Ngài đã không giấu được xúc động của mình:

Vì sao đời sống khó khăn như vậy và chúng con, giữa bạn bè với nhau, chúng con gây nhau hoai? Các cha là linh mục, các cha nói chúng con phải đi nhà thờ, nhưng vừa ở nhà thờ ra là chúng con phạm tội liền. Vì sao con phải đi nhà thờ? Vì sao quan trọng phải đi nhà thờ?

Đức Phanxicô: Các “tại sao” của con có một câu trả lời: vì tội, vì tính ích kỷ của con người (...) vì vậy chúng ta cãi nhau hoai, chúng ta làm cho nhau đau, chúng ta mù quáng. Con cũng nhận thấy, dù mình đi nhà thờ, mình cũng cãi nhau, mình vẫn là người có tội. Và con hỏi rất đúng: vậy thì đi nhà thờ làm gì? Đi nhà thờ là mình đặt mình trước mặt Chúa con người thật của mình, mình không giả dối. Để nói, “Lạy Chúa, con đây, con là kẻ có tội, xin Chúa tha tội cho con. xin Chúa thương xót con”. Nếu mình đi nhà thờ để làm ra vẻ mình là người tốt thì chẳng ích gì. Nếu mình đi nhà thờ vì mình thích nghe nhạc hoặc mình cảm thấy tốt, cũng chẳng ích gì. Đi nhà thờ chỉ có ích khi vào nhà thờ mình xin: “Con đây lạy Chúa, con là kẻ có tội và con xin Chúa tha tội cho con. Xin Chúa thương xót con”. Chúa Giêsu nói cho chúng ta biết, nếu chúng ta làm như vậy, chúng ta sẽ được tha thứ khi ra về. Chúng ta được Chúa yêu thương vỗ về với tình yêu này. như thế, Chúa biến đổi tâm hồn chúng ta với lòng thương xót của Ngài, và như thế Ngài biến đổi đời sống chúng ta. Chúng ta không còn là người cũ mà là người được “tạo thành”, như đất sét trong tay người thợ gốm; và tình yêu sẽ thế chỗ cho tính ích kỷ. Đó là vì sao quan trọng phải đi nhà thờ: không chỉ để nhìn Chúa, nhưng còn để Chúa nhìn mình. Đó là những gì cha nghĩ”.

Vì sao cha mẹ thương con cái khi chúng khỏe mạnh mà không thương khi chúng đau hay có vấn đề?

Đức Phanxicô: “Câu hỏi của con về thái độ của cha mẹ trước con cái lành mạnh và con cái bệnh tật. Cha sẽ nói như sau: đứng trước sự mong manh của người khác như bệnh tật chẳng hạn, có những người lớn, yếu đuối hơn, họ không đủ mạnh để chịu đựng được sự mong manh. Bởi vì chính họ cũng là người mong manh. Nếu cha có một hòn đá to, cha không thể đặt hòn đá này trên hộp giấy vì nó sẽ đè bẹp cái hộp. Có những cha mẹ rất mong manh. Họ có những giới hạn, có các tội, có các mong manh trong người họ. Có thể khi còn nhỏ họ đã không được giúp đỡ. Và họ đi trên đường đời với các mong manh này, vì họ không được giúp đỡ như chúng ta được may mắn có người giúp đỡ, có người cầm tay để dạy chúng ta lớn lên, để trở thành người mạnh chống lại các mong manh này. Thay vì trách cứ cuộc đời đã cho mình các cha mẹ mong manh, trong khi mình không mong manh, vì sao mình không thay đổi sự việc, cảm ơn Chúa, cảm ơn cuộc đời vì mình có thể giúp cha mẹ trong sự yếu đuối mong manh của họ và làm sao để cục đá không đè bẹp cái hộp giấy. Con đồng ý chứ?”.

Năm ngoài một trong các người bạn ở trại mồ côi với con qua đời. Đó là vào ngày Thứ Năm Tuần Thánh. Một linh mục Chính Thống Giáo nói bạn ấy chết như người có tội và vì thế sẽ không lên Thiên Đàng. Con không tin như vậy.

Đức Phanxicô: “Có thể linh mục này không biết những gì ông nói. Có thể ngày hôm đó ông không được khỏe, có thể có một cái gì đó trong tâm hồn ông đã làm cho ông nói như vậy. Không ai trong chúng ta có thể nói người này, người kia không lên Thiên Đàng. Cha có thể nói một chuyện làm con sẽ ngạc nhiên: ngay cả với ông Giuđa, mình cũng không được nói như vậy. Con nói bạn con chết vào một ngày Thứ Năm Tuần Thánh. Cha lấy làm lạ con nghe linh mục đó nói như vậy, cần phải hiểu hơn, có thể mình không hiểu rõ linh mục đó nói... Dù sao, cha nói với con là Chúa muốn đưa tất cả chúng ta lên Thiên Đàng, không trừ một ai, và đó là những gì chúng ta dâng trong Tuần Thánh: sự Thương Khó của Chúa Giêsu, Chúa Chiên Lành, người hiến mạng sống mình cho đàn chiên là chúng ta. Như Phúc Âm cho chúng ta thấy, Chúa không ngồi yên, Ngài đi: Ngài luôn lên đường đi tìm con chiên lạc, Ngài không hốt hoảng khi tìm thấy chúng ta dù chúng

ta rất yếu đuối, chúng ta bị hư thối vì tội, chúng ta bị mọi người bỏ rơi, bị cuộc đời bỏ rơi, Ngài ôm chúng ta vào lòng, yêu thương chúng ta. Ngài có thể không đến, nhưng Ngài đến với chúng ta, Chúa Chiên Lành. Và nếu một con chiên đi lạc, khi Ngài tìm thấy, Ngài đặt nó lên vai và hân hoan đem nó về nhà. Cha có thể nói với con một chuyện: cha chắc chắn, đó là điều Chúa Giêsu làm với bạn của con trong Tuần Thánh hôm đó”.

Vì sao chúng con mồ côi? Vì sao? Đau là ý nghĩa của việc này?

Đức Phanxicô: “Con biết có những câu hỏi ‘tại sao’ không có câu trả lời. Chẳng hạn câu: tại sao trẻ con đau khổ? Ai có thể trả lời câu này? Không ai. Câu ‘tại sao’ của con là câu loài người không có câu trả lời, chỉ có Chúa mới có. Cha không biết vì sao con có ‘số phận này’. Chúng ta biết ‘tại sao’ trong nghĩa đó là lý do. Tôi đã làm gì sai để có số phận này? Chúng ta không biết. Nhưng chúng ta biết ‘vì sao’ trong nghĩa ‘mục đích’ mà Chúa muốn cho số phận của con, và mục đích này là chữa lành – Chúa luôn chữa lành – chữa lành và sự sống. Chúa Giêsu đã nói trong Phúc Âm khi Ngài gặp một người bị mù từ khi sinh ra. Ông hỏi: ‘Vì sao tôi sinh ra đã mù?’ Các môn đệ hỏi Chúa Giêsu: ‘Vì sao như vậy, vì lỗi của người này hay của cha mẹ?’. Chúa Giêsu đã trả lời: ‘Không phải anh ta, cũng không phải cha mẹ anh ta đã phạm tội. Nhưng sở dĩ như thế là để mọi người nhìn thấy công trình của Thiên Chúa được tỏ hiện nơi anh’ (Ga 9, 1-3). Điều này muốn nói, đứng trước các hoàn cảnh tiêu cực mà chúng ta bị từ khi còn nhỏ, Ngài muốn chữa lành, Ngài muốn mang đến sự sống nơi không có sự sống. Đó là điều Chúa Giêsu làm và các tín hữu đi theo Chúa Giêsu làm. Các con đã chứng nghiệm. Câu hỏi ‘tại sao’ là cuộc gặp gỡ chữa lành đau khổ, bệnh tật, đau đớn và mang đến dấu ấn của sự chữa lành. Nhưng, ‘tại sao’ lúc sau thì chúng ta có câu trả lời, ‘tại sao’ lúc đầu thì chúng ta không có câu trả lời. Cha không biết ‘tại sao’ này, cha cũng không hình dung được; cha biết các ‘tại sao’ này không có câu trả lời. Nhưng nếu các con thật sự sống cuộc gặp gỡ với Chúa, với Chúa Giêsu chữa lành, Đấng chữa lành với vòng ôm, với tình yêu, với lòng dịu dàng, sau tất cả những đau khổ con đã chịu thì cuối cùng con sẽ tìm được. Và đó là ‘vì sao’”.

Có lúc con cảm thấy mình đơn độc và con không biết ý nghĩa nào cho đời sống của con. Đưa con gái nhỏ của con ở trong một gia đình tiếp nhận, một vài người chê trách con, nói con là

một bà mẹ không tốt. Con nghĩ con gái của con sẽ tốt và con đã có quyết định đúng, bởi vì người ta thường thấy như vậy.

Đức Phanxicô: “Cha đồng ý với con, nhiều khi gia đình tiếp nhận là tốt trong các hoàn cảnh khó khăn. Quan trọng là mọi sự phải được làm trong tình thương, với sự sẵn sàng, với sự tôn trọng. Cha hiểu con thường thấy đơn độc. Cha khuyên con đừng khép kín, con nên tìm bạn trong cộng đoàn Kitô: Chúa Giêsu đến để lập một gia đình mới, gia đình của con, nơi không ai cô quạnh, nơi mọi người là anh em, là con cùng một Cha, một Mẹ trên trời, Mẹ Maria mà Chúa Giêsu đã trao ban cho chúng ta. Và trong gia đình Giáo Hội, chúng ta tìm thấy nhau, chữa lành các vết thương của mình, vượt lên nỗi trống vắng tình thương. Chính con cũng thấy, con gái của con sẽ được tốt trong gia đình tiếp nhận, vì con biết, họ sẵn sàng con của con và cả con nữa. Và con nói ‘người ta thường thấy như vậy’. Thường cộng đoàn anh em tin hữu Kitô thương chúng ta như vậy. Chúng ta dựa lên nhau. Không phải chỉ trẻ con mới dựa. Khi chúng ta có một cái gì cần thổ lộ với bạn bè, khi được thổ lộ thì nỗi đau được giảm. Dựa trên tình anh em với nhau, đó là chuyện rất đẹp và đó là điều Chúa Giêsu đã dạy chúng ta”.

Khi con mới hai tháng, mẹ con đã bỏ con trong viện mồ côi. Năm con 21 tuổi, con đi tìm mẹ và con ở hai tuần với bà, nhưng bà đối xử không tốt và con ra đi. Cha của con đã qua đời. Có phải lỗi của con mà mẹ không thích con không? Tại sao mẹ không chấp nhận con?

Tiếp theo tr. 3: NÊN CHO HAY NHẬN?

vì khi vâng lời là “chết” cho chính mình. Vâng lời cũng là một trong ba lời khấn chính của các tu sĩ. Mỗi động thái vâng lời đều có giá trị cao trong cuộc đời Kitô hữu: “*Vâng lời trọng hơn của lễ*” (1 Sm 15: 22; Tv 50: 8-9). Chúa Giêsu cũng hành động chỉ vì vâng lời: “*Lạy Cha, nếu có thể được, xin cho con khỏi phải uống chén này. Tuy vậy, xin đừng theo ý con, mà xin theo ý Cha*” (Mt 26: 39). Đó là vâng phục.

3. Cho là thể hiện tình yêu Thiên Chúa.

Cho là động thái tốt đẹp và hoàn hảo: “*Mọi ơn lành và mọi phúc lộc hoàn hảo đều do từ trên, đều tuôn xuống từ Cha là Đấng dựng nên muôn tinh tú; nơi Người không hề có sự thay đổi, cũng không hề có sự chuyển vận khi tối khi sáng*” (Gc 1: 17). Quả thật, xét cho cùng thì “tất cả đều là Hồng Ân” (Rm 4: 16). Những gì không thuộc về mình, vậy tại sao cứ giữ khư khư làm “tư sản” mà lại không muốn cho? Miệng nói yêu Thiên Chúa mà lại không muốn cho thì làm sao có thể gọi là tình yêu đúng nghĩa? Nếu chỉ nói suông thì chúng ta chỉ là “thùng rỗng kêu to” (x. 1 Cr 13). Người ta nói: “*Tiền là tiên, là Phật, là sức bật của tuổi trẻ, là sức khỏe của tuổi già, là cái đà của danh vọng, là cái lọng để che thân.*” Vậy chúng ta nghĩ gì về Thiên Chúa khi chúng ta dùng tiền bạc?

4. Cho là rao truyền Thiên Chúa cứu độ.

Thiên Chúa là Đấng-tự-hiện, sẵn sàng trao ban tất cả: “*Thiên Chúa yêu thế gian đến nỗi đã ban Con Một, để ai tin vào Con của Người thì khỏi phải chết, nhưng được sống muôn đời*” (Ga 3: 16). Đó là lý do mà Tông Đồ Phaolô muốn khuyên khích chúng ta nên cho, dẫn chúng sống động bằng chính Đức Kitô: “*Đức Giêsu Kitô, Chúa chúng ta, đã có lòng quảng đại như thế nào: Người vốn giàu sang phú quý, nhưng đã tự ý trở nên nghèo khó vì anh em, để lấy cái nghèo của mình*

Đức Phanxicô: “... Cha muốn chân thành với con. Khi cha đọc câu hỏi của con, trước khi cha chỉ dẫn để làm bài diễn văn, cha đã khóc. Với nước mắt của cha, cha gần với con. Tại sao? Cha không biết, con đã mang đến cho cha rất nhiều; các người khác cũng vậy, nhưng có thể cha đang yêu khi cha đọc câu hỏi của con. Khi mình nói về người mẹ, lúc nào cũng có một cái gì đó... và lúc đó con làm cho cha khóc. Câu ‘tại sao’ của con giống như câu hỏi thứ nhì về cha mẹ. Đây không phải là vấn đề lỗi, đây là vấn đề cực kỳ mong manh yếu đuối của người lớn, trong trường hợp của con là do bao nhiêu là khôn cùng, bất công xã hội đã đè bẹp các người bé nhỏ, các người nghèo, mà cũng do nghèo nàn về mặt thiêng liêng. Đúng, nghèo nàn thiêng liêng làm chai cứng tâm hồn và tạo nên điều dường như không thể có được, một bà mẹ bỏ con mình: Đó là kết quả của sự nghèo nàn vật chất và thiêng liêng, kết quả của một xã hội sai lầm, vô nhân, làm chai cứng tâm hồn, làm phạm các sai lầm, để chúng ta không tìm được con đường đúng. Nhưng con biết đó, điều này sẽ đòi hỏi thời gian: con đã tìm một chuyện sâu đậm nhất trong quả tim con. Mẹ con yêu con nhưng không biết làm thế nào, không biết cách nào để diện tả. Bà không thể làm được vì đời sống của bà quá gay go, quá bất công. Và tình yêu này nhốt chặt trong quả tim bà, bà không biết cách nào để nói ra, để vượt ve âu yếm con. Cha hứa sẽ cầu nguyện cho con để có ngày mẹ con cho con thấy tình yêu này. Con hãy giữ hy vọng và đừng bi quan.”

Marta An Nguyễn dịch (phanxico.vn)

mình mà làm cho anh em trở nên giàu có” (2 Cr 8: 9). Chúa Giêsu giàu đức tin, giàu yêu thương... nên Ngài muốn chúng ta cũng phải như thế. Khi chúng ta hy sinh, chịu đau khổ, nhịn nhục... vì lợi ích của người khác, đó là chúng ta biết cho vì đức ái, là loan báo Tin Mừng và nên giống Đức Kitô.

5. Cho là tin tưởng Thiên Chúa quan phòng.

Nỗi sợ là rào cản khiến chúng ta không muốn cho. Tại sao? Sợ cho quá nhiều, sợ uổng phí, sợ mình bị thiếu hụt... Khi biết cho là biết hy sinh, chúng ta bày tỏ đức tin và niềm tin thác vào Thiên Chúa vì chắc chắn Ngài luôn quan phòng và lo liệu đủ cho chúng ta. Đây không là điên rồ, mà là đức tin. Nhiều Kitô hữu đã tìm được niềm vui trong công việc từ thiện, công việc tông đồ. Đó là cách bề tấm-bánh-cuộc-đời-minh và trao cho tha nhân: “*Com bánh của bạn, hãy đem thả trên mặt nước, về lâu về dài, bạn sẽ tìm lại được*” (Gv 11: 1). Thiên Chúa quan phòng sẽ lo liệu nên chúng ta vâng lời Ngài và tin tưởng: “*Chúa chăn nuôi tôi, tôi chẳng thiếu thốn chi*” (Tv 22).

Có những điều nghịch lý được Kinh Thánh đề cập: “*Có khi làm nạn lại thành công, gặp may mà hoá thiệt thòi. Có lúc cho đi mà con không được lợi, có lúc cho đi lại được trả gấp đôi. Đôi khi vinh quang đem lại nhục nhã, kẻ thấp hèn lại được nâng đầu hiển ngang. Có kẻ sấm nhiều mà tốn ít, nhưng thực ra phải trả gấp bảy lần. Người khôn ngoan nói ít cũng gây được thiện cảm, lời hoa mỹ của kẻ ngu dốt chỉ là thứ đồ đi. Ích gì cho con quà biếu của đũa khờ dại: nó biếu một mà trông được mười. Nó cho thì ít, trách mắng thì nhiều, miệng oang oang như thổi mỡ, hôm nay cho mượn, ngày mai đã đòi*” (Hc 20: 9-15). Vậy mà không phải vậy. Trong đó đầy triết lý sống mà chúng ta phải miệt mài học cả đời!

Biết cho là sống khôn ngoan, bởi vì “*khôn ngoan chính là cây sự sống đời với người nào nắm được khôn ngoan*” (Cn 3: 18). Sự sống đề cập ở đây là sự sống đời đời, sự sống vĩnh hằng.

Trầm Thiên Thu

Người trẻ và cha xứ

Chúng ta chỉ có một Cha trên trời và chúng ta là anh em với nhau. Trong thân thể ấy, bạn cảm thấy đau, tôi cũng cảm thấy đau, bạn vui tôi cũng vui lây. Nếu trong Hội Thánh có những mục tử, hoặc những người chưa tốt, thì không vì thế mà ta “giận cá chém thớt”, “giận cha bỏ đạo”.

Thật đau buồn khi nghe giáo dân và nhất là người trẻ thường than phiền về cha xứ. Đại loại như cha rượu chè nóng tính; cha toàn nhắc đến tiền bạc, chính trị trong bài giảng, hoặc cha xa cách con chiên. Hàng hà câu chuyện người ta cứ râm ran nói tiêu cực về cha. Không dừng lại ở đó, nhiều giáo dân, cả giới trẻ cũng tỏ ra chống đối cha xứ. Cao trào là họ không đi lễ và tỏ vẻ nói xấu Hội Thánh. Vân vân và vân vân. Bạn nghĩ sao khi Đức Hồng Y Nguyễn Văn Thuận chỉ ra những nguyên nhân sau: “Đối với Hội Thánh, không ai tự nhiên có ý phản bội vì phản bội. Nhưng thường có ba trường hợp người ta lâm vào thể phản bội: 1) Khi kết vấn đề tiền tài, tình cảm. 2) Khi bất mãn vì tham vọng. 3) Khi sợ cực, sợ đau, sợ chết.” (Đường Hy Vọng, số 262).

Các bạn trẻ thân mến,

Tiếc là Hội Thánh không phải lúc nào cũng có được những mục tử tốt lành, sống chết vì đoàn chiên. Trước những lầm lỗi và gương xấu ấy, chính Hội Thánh đã từng nhận những khuyết điểm ấy. Chẳng hạn mới đây trong Thượng Hội Đồng Giám Mục về Người Trẻ 2018, Đức Tổng giám mục Sydney, Anthony Fisher chia sẻ: “Tôi muốn nói với người trẻ: nếu chúng tôi, như là Giáo Hội, đã làm cho các bạn thất vọng, tôi xin lỗi vì điều đó. Xin đừng từ bỏ Đức Kitô vì một số chúng tôi khiến các bạn thất vọng.” Ở đây chúng ta dừng lại đôi chút để nhìn nhận vấn đề.

Trước hết, chúng ta đang sống trong Hội Thánh được Đức Giêsu thiết lập. Tại sao Người lại lập Hội Thánh? Chính Thiên Chúa muốn cứu độ con người, và Người muốn tập hợp toàn thể nhân loại vào một dân duy nhất, đó là dân thánh. Từ “Hội Thánh”, theo tiếng Hy Lạp “ekklesia”, có nghĩa là tập hợp tất cả những ai lãnh nhận Bí Tích Rửa Tội

và tin vào Thiên Chúa. Trong Hội Thánh, chính Đức Giêsu là đầu, còn chúng ta là chi thể của Người. Kinh Thánh gọi lên cho ta nhiều hình ảnh thân thương về Hội Thánh như người mẹ, như gia đình và như những người đang dự tiệc cưới Nước Trời. Trong nghĩa này, khi thân học gia Karl Rahner nghe những chỉ trích vô cớ về Hội Thánh, ngài cho ta một lời khuyên thật chí lý: “*Hội Thánh là một bà già đầy những nhăn nheo. Nhưng Hội Thánh là mẹ tôi. Và người ta không bao giờ đánh mẹ.*”

Bạn biết sứ mạng của Hội Thánh là tiếp tục sứ mạng của Đức Giêsu, rao giảng Tin Mừng cho muôn dân. Những mục tử của Chúa, hơn ai hết, cần chu toàn sứ mạng ấy. Bởi đó, hạnh phúc cho giáo xứ nào có cha xứ để cho Lời Chúa đơm hoa kết trái nơi mình và nơi con chiên của mình. Khi ấy chắc hẳn không có xung đột, chia rẽ đáng tiếc xảy ra. Nhưng biết sao được, các linh mục cũng có những yếu đuối của phận người. Thế nhưng chúng ta thường đánh đồng khi cho rằng linh mục xấu, suy ra Hội Thánh xấu. Không! Các bạn chắc cũng nhận ra đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Đương nhiên Hội Thánh có cơ cấu phẩm trật. Đứng đầu Hội Thánh hoàn vũ là Đức Giáo Hoàng, dưới Ngài là các Hồng Y. Mỗi quốc gia có nhiều địa phận, đứng đầu địa phận là Giám Mục. Dưới ngài có các Linh Mục chăm sóc con chiên ở từng giáo xứ. Dầu những nhân vật chúng ta vừa kể có bất toàn, nhưng Hội Thánh không bao giờ hoen ô. Tại sao?

Hội Thánh không chỉ là một tổ chức đơn thuần. Hội Thánh là một thân thể mẫu nhiệm, vừa nhân loại hữu hình, vừa thân linh vô hình. Cha Dòng Tên Henri de Lubac tóm tắt tư tưởng của các giáo phụ trong một mệnh đề: “*Thánh Thể làm nên Giáo Hội*” và tiếp ý tưởng đó sau này Công Đồng Vaticanô II dùng để biểu thị bản chất của “*Hội Thánh là Thân Thể mẫu nhiệm Đức Kitô*” (x. Lumen Gentium, số 7). Lịch sử cho thấy, thân thể ấy luôn bị đóng đinh vào thập Giá với những chống đối, bách hại của người đời. Đúng là “*Đức Kitô còn hấp hối cho đến tận thế.*” (nhà toán học Pascal chia sẻ như thế). Nhưng chúng ta tự hào vì được dự phần vào thân thể huyền nhiệm ấy, được ở trong một Hội Thánh duy nhất, thánh thiện, công giáo, tông truyền. Theo bản chất đó, dĩ nhiên Hội Thánh của chúng ta, Hồng Y Karl Lehmann nói, không thể xử sự như một xí nghiệp, thay đổi “cung” khi “cầu” xuống thấp. Điều này được Đức Hồng Y Nguyễn Văn Thuận diễn tả một cách khác: “*Có người hề nghe nói đến Hội Thánh là chỉ trích giáo triều ù lì, nhà thờ*

tồn tiền, nghi thức rườm rà... Hội Thánh đầu phải giáo triều, nhà thờ, nghi thức, hiểu như thế là sai lạc quá! Hội Thánh là toàn thể dân Chúa đang tiến về Nước Trời.” Nếu hiểu theo nghĩa này, chúng ta không ngạc nhiên khi có nhiều người chống đối Hội Thánh.

Trở lại vấn đề trên, nếu bạn bất mãn với một linh mục mà bỏ lễ, bỏ đạo, bỏ Chúa thì tội cho Chúa quá! Thiên Chúa đâu có lỗi. Khi ta yêu mến Thiên Chúa, đương nhiên ta cũng yêu mến Hội Thánh. Đành rằng có những va chạm đáng tiếc xảy ra với giáo dân và cha xứ, nhưng đó là chuyện của cơ cấu, của học tác, của ý kiến cá nhân. Mặt khác, Hội Thánh không có tính dân chủ, nghĩa là điều hành dựa trên nguyên tắc: “*Mọi quyền lực từ người dân mà đến*”. Trại lại, trong Hội Thánh quyền bính xuất phát từ Đầu là Chúa Kitô. Với những bất toàn nơi con người, Đức Giêsu mời gọi mỗi người chúng ta nên thánh mỗi ngày. Ước mong giữa những bức bối trong giáo dân, nơi người trẻ với cha xứ, chúng ta cầu nguyện nhiều hơn cho các ngài nên những mục tử tốt lành như lòng Chúa ước mong. Cho dầu trong Hội Thánh còn đó những thành phần chưa hoàn thiện, chúng ta biết rằng, Thiên Chúa không bao giờ từ bỏ Hội Thánh.

Thực ra khi bạn chia sẻ những bức xúc ấy, chính tôi hoặc những người trong Hội Thánh cũng cảm thấy nỗi đau. Một con ngựa đau, cả tàu bỏ cỏ là vậy. Hay nói như Thánh Phaolô: “*Nếu một bộ phận nào đau, thì mọi bộ phận cùng đau. Nếu một bộ phận nào được về vang, thì mọi bộ phận cũng vui chung.*” (1Cr 12, 26). Chúng ta biết Hội Thánh có đặc tính duy nhất, nghĩa là chỉ có một Thân Thể, một Thần Khí, chỉ có một Chúa, một niềm tin, một phép rửa. (Ep 4, 4-6). Chúng ta chỉ có một Cha trên trời và chúng ta là anh em với nhau. Trong thân thể ấy, bạn cảm thấy đau, tôi cũng cảm thấy đau, bạn vui tôi cũng vui lây. Nếu trong Hội Thánh có những mục tử, hoặc những người chưa tốt, thì không vì thế mà ta “giận cá chém thớt”, “giận cha bỏ đạo”.

Trước những câu chuyện đau lòng đang diễn ra ở nhiều giáo xứ, Đức Hồng Y Nguyễn Văn Thuận chỉ cho ra vài phương cách để hy vọng cải thiện tình hình tốt hơn:

1/ “*Trong Hội Thánh mọi người được mời gọi và có bổn phận nên thánh. Nếu con không sống thánh thiện, con đừng lên mặt cạnh tân Hội Thánh. Không ai có Thánh Thần mà chống lại Đức Kitô.*” (ĐHV, số 267)

2/ Hội Thánh có nhiều khuyết điểm
Xem tiếp trang 11 →

Đức Tin Của Con Đã Giải Thoát Con

...Chúa Giêsu đã đến để cứu chúng ta khỏi tội lỗi và cứu chúng ta và ban cho chúng ta một cuộc sống mới. Ngài đến để giải thoát chúng ta, để cứu chúng ta, khỏi bất cứ điều gì ngăn cản chúng ta sống cuộc sống mới đó...

Điều đó không chỉ nói về sự chữa lành bệnh.

Một ngày nọ, một du khách tình cờ gặp ba người cắt đá đang làm việc trong một mỏ đá. Mỗi người bận rộn cắt một khối đá. Quan tâm muốn khám phá những gì họ đang làm việc, người du khách hỏi người cắt đá đầu tiên xem anh ấy đang làm gì. “Tôi đang cắt đá”, người đó đã trả lời.

Đó không phải là một câu trả lời thực sự, vì thế lũ khách đã quay sang người cắt đá thứ hai và hỏi anh ta đang làm gì. “Tôi đang cắt khối đá này để đảm bảo rằng kích thước của nó đồng đều, sao cho nó sẽ khớp chính xác vào vị trí của nó trong một bức tường”.

Đó là một câu trả lời tốt hơn, nhưng nó vẫn không làm anh thỏa mãn. Do đó, lũ khách đã quay sang người cắt đá thứ ba, dường như cũng là người hạnh phúc nhất trong ba người. “Anh đang làm gì vậy?” lũ khách hỏi. Người đàn ông trả lời: “Tôi đang xây một ngôi nhà thờ chính tòa”.

Câu chuyện nhỏ này minh họa cách chúng ta có thể tập trung vào những gì ngay trước mắt chúng ta thay vì lùi lại và có được bức tranh lớn hơn. Chúng ta có thể thấy điều này khi các bậc cha mẹ bị mắc kẹt trong những chi tiết của công việc hàng ngày và mất đi cái nhìn về ơn gọi cao quý của họ để hình thành nhân cách con cái của họ. Điều đó có thể xảy ra tại nơi làm việc khi chúng ta chỉ tập trung vào các nhiệm vụ của mình và đánh mất cái nhìn về cách thức công việc của chúng ta đóng góp cho lợi ích chung. Và điều đó có thể xảy ra khi nói đến đời sống đức tin của chúng ta.

Chẳng hạn, bạn hãy nghĩ về từ “ơn cứu rỗi”. Chúng ta có xu hướng nghĩ rằng nó có nghĩa là cách Chúa Giêsu đã cứu chúng ta khỏi tội lỗi. Dĩ nhiên, điều đó đúng, nhưng sự cứu rỗi còn có ý nghĩa nhiều hơn thế. Vâng, Chúa Giêsu đã đến để cứu chúng ta khỏi tội lỗi của chúng ta, nhưng Ngài cũng đến để cứu độ chúng ta cho một cuộc sống mới. Người đến để cứu chúng ta để chúng ta có

thể sống trong tự do, niềm vui và bình an, để mỗi người chúng ta có thể được biến đổi dần dần thành một “viên đá sống động” khác khác hầu xây nên nhà thờ chính tòa vĩ đại của Hội Thánh Chúa (1 Pr 2, 4).

Đây là loại ơn cứu rỗi mà Chúa Giêsu muốn nói khi nói với người phụ nữ bị băng huyết: “Lòng tin của con đã cứu chữa con” (Mc 5, 34). Chúa cũng nói những lời tương tự như vậy với một người ăn xin mù tên Batimê: “Lòng tin của anh đã cứu anh” (Mc 10, 46-52), một người bị phong cùi đã trở lại với Chúa Giêsu sau khi được chữa lành (x. Lc 17, 11-19) và một người phụ nữ tội lỗi đã rửa chân Chúa Giêsu bằng nước mắt và xúc chân Chúa bằng nước hoa (x. Lc 7, 36-50). Từ Hy Lạp mà các tác giả Tin Mừng đã sử dụng trong mỗi câu chuyện này là *sozeo*, có nghĩa là “đề chữa bệnh”, nhưng cũng có nghĩa là “đề cứu độ” và thậm chí là “đề phục hồi”.

Như thế, chúng ta hãy nhìn vào những người trong các câu chuyện này bằng một kính lúp hình ảnh loại lớn để xem không chỉ những gì họ được giải thoát khỏi mà còn cả những gì họ được giải thoát để:

Tự Do để Làm Môn Đệ. Chúa Giêsu và các môn đệ đang đi ra khỏi thành phố Giêricô, được bao quanh bởi một đám đông người. Đám đông vẫn ồn ào và chật cứng hơn bao giờ hết, nhưng một giọng nói vang lên phía trên: “Lạy ông Giêsu, Con vua Đavít, xin dù lòng thương tôi” (Mc 10, 47). Tiếng kêu đó đến từ một người ăn xin mù tên Batimê đang ngồi bên đường. Một số người trong đám đông cố gắng làm anh im lặng, nhưng Batimê chỉ kêu lớn tiếng hơn.

Cuối cùng, tiếng kêu của Batimê đã thu hút sự chú ý của Chúa Giêsu. Chúa Giêsu hỏi anh ta muốn gì, và Batimê trả lời: “Thưa Thầy, xin cho tôi nhìn thấy được” (Mc 10, 51). Rồi đến những từ quen thuộc sau: “Anh hãy đi, lòng tin của anh đã cứu anh” (Mc 10, 52). Ngay lập tức, Batimê đã được chữa lành. Nhưng câu chuyện không kết thúc ở đó. Batimê đã không đi theo con đường của riêng mình. Thay vào đó, anh đi đã đi theo Chúa Giêsu “trên con đường” Người đi (Mc 10, 51). Batimê chọn con đường làm môn đệ.

Batimê có thể đã về nhà, tìm việc làm và sống cuộc sống của chính mình. Nhưng thay vào đó, anh đã quăng số phận của mình đi để bước theo một vị thầy nghèo, lang thang đây đó. Đó là một con đường nguy hiểm hơn, nhưng Batimê đã được biến đổi. Sự mù lòa tâm linh của anh đã được chữa lành và anh đã

đến gặp Chúa Giêsu theo một cách mới.

Câu chuyện của Batimê cho chúng ta thấy rằng một phần của việc được “cứu độ” liên quan đến việc được chuyển từ con đường của chúng ta sang con đường của Chúa. Điều đó liên quan đến việc được giải thoát khỏi một quan điểm tự cho mình là trung tâm của cuộc sống và được tự do để sống cuộc đời người môn đệ. Điều đó liên quan đến việc nhận được ân sủng để mở rộng trái tim của chúng ta với Chúa Giêsu để Người có thể dạy chúng ta cách yêu thương anh chị em của chúng ta trong Chúa và làm thế nào để tiếp cận với những người nghèo khổ và thiếu thôn xung quanh chúng ta.

Tự Do để Có Tương Quan với Chúa Giêsu. Trong một dịp khác, Chúa Giêsu đã gặp mười người mắc bệnh phong. Thay vì chữa lành họ trực tiếp, Chúa Giêsu đã sai họ đến với tư tế địa phương để thanh tẩy. Trên đường đi, tất cả họ đều được chữa lành. Điều đó hẳn phải đáng kinh ngạc: thịt thối rửa được làm tươi mới (hồi sinh) lại. Các tế bào thần kinh đã được tái tạo. Tất cả sự tàn phá của căn bệnh của họ biến mất và tất cả họ đều được chữa lành hoàn toàn!

Tuy nhiên, chỉ có một trong những người phong cùi này là người Samaritanô, đã quay trở lại với Chúa Giêsu và quỳ xuống, cảm ơn Chúa và ca ngợi Thiên Chúa. Cảm động sâu sắc trước phản ứng của người Samaritanô, Chúa Giêsu bảo anh ta: “Đứng dậy về đi! Lòng tin của anh đã cứu chữa anh” (Lc 17, 19).

Chắc chắn có nhiều điều ở đây hơn cả một sự đảm bảo rằng người đàn ông đã được chữa lành! Tất cả mười người đã được chữa khỏi. “Ơn cứu rỗi” mà người Samaritanô này nhận được hẳn phải bao gồm một điều gì đó còn tuyệt vời hơn nữa.

Như với người phụ nữ bị băng huyết và Batimê, đức tin là chìa khóa để hiểu câu chuyện về người đàn ông này. Đối với anh ta, đức tin phải biểu lộ với một mối tương quan với Chúa Giêsu. Đó không phải là vấn đề tin vào những điều không thể tin được hoặc đồng ý với một loạt các học thuyết. Thay vào đó, đức tin của Batimê đã khiến anh từ bỏ cuộc sống của mình cho Chúa Giêsu. Anh không chỉ bắt tay Chúa Giêsu và nói: “Xin cảm ơn vì sự chữa lành”. Anh đã quỳ xuống dưới chân Chúa Giêsu trong sự tôn kính và thờ phượng, biết ơn vì đã trải nghiệm tình yêu của một vị Thiên Chúa đến cứu độ cũng như chữa lành cho anh.

Tự Do để Cắt Đứt với Quá Khứ. Cuối cùng, chúng ta hãy nhìn vào câu chuyện về một người phụ nữ có tai tiếng tội lỗi, người đã xuất hiện trong một bữa

tiệc tối yên tĩnh nơi Chúa Giêsu ở. Chị đã khóc những giọt nước mắt hối hận xen lẫn tình yêu, chị xúc dầu chân Chúa Giêsu và lau khô chân Chúa bằng tóc của chị. Người chủ nhà của Chúa Giêsu cảm thấy bị xúc phạm vì hành động của chị, nhưng Chúa Giêsu đã phản ứng hoàn toàn khác. Chúa nhìn thấy trong cử chỉ của chị một hành động của tình yêu thương và Chúa đã chào đón hành vi yêu thương của chị cách ý nhị. Chúa nói với chị: “Tôi của chị đã được tha rồi” (Lc 7, 48). Bằng cách nào đó, chị đã biết rằng ngay từ đầu, chính chị đã buột chị phải xúc dầu cho Chúa Giêsu. Nhưng Chúa Giêsu đã không muốn chị ấy biết rằng chị ấy đã được tha thứ. Chúa Giêsu tiếp tục nói: “Lòng tin của chị đã cứu chị. Chị hãy đi bình an” (Lc 7, 50).

Trong tất cả những câu chuyện chúng ta đã xem xét, câu chuyện này dường như gây được tiếng vang sâu sắc nhất với mọi người – những người khỏe mạnh cũng như những người đang cần được chữa lành. Người phụ nữ này không có nhu cầu chữa lành về thể lý. Lòng tin của chị không liên quan gì đến quyền năng của Chúa Giêsu, để loại bỏ bệnh tật hoặc sự mù lòa hay điếc lác. Đó là về nhu cầu chữa lành nội tâm của chị khỏi những vết thương trong quá khứ. Chị đã bị những vết sẹo sâu hoắm bởi tội lỗi của chính mình và tội lỗi của những người đã lạm dụng chị, và những vết sẹo đó tiếp tục hằn sâu làm chị thêm đau khổ. Nhưng những hành động ngông cuồng của chị đối với Chúa Giêsu đã cho thấy sự sẵn lòng và biết ơn, thậm chí hạnh phúc đến mức nào của chị, chị đã vượt qua quá khứ đó và ôm lấy Chúa Giêsu và những lời thương xót của Người.

Câu chuyện về người phụ nữ này cho chúng ta thấy rằng trong khi sự chữa lành về thể xác là kỳ diệu, thì sự chữa lành về tinh thần thậm chí còn tuyệt vời hơn nữa và cuối cùng nó quan trọng hơn. Chị cho chúng ta thấy rằng ơn cứu độ mà Chúa Giêsu muốn ban cho chúng ta sâu sắc nhất là sự cứu rỗi khỏi những tội lỗi trong quá khứ của chúng ta, một sự cứu rỗi giải thoát chúng ta khỏi mọi hình thức tù túng và đưa chúng ta vào sự hiện diện của Chúa. Ngay cả nếu chúng ta khỏe mạnh về thể lý, tất cả chúng ta đều có nhu cầu tâm linh và Chúa Giêsu rất thích đáp ứng chúng!

Chúa Giêsu Cứu Độ. Lòng tin của con đã cứu chữa (chữa lành) con. Lòng tin của con đã cứu con. Hai bạn dịch khác nhau của cùng một câu tiếng Hy Lạp. Tuy nhiên, khác với những gì chúng có thể xuất hiện lúc đầu, những bản dịch này truyền đạt một sự thật kỳ diệu: Chúa Giêsu đã đến để cứu chúng ta khỏi tội lỗi và cứu chúng ta và ban cho chúng ta một cuộc sống mới. Ngài đến để giải thoát chúng ta, để cứu chúng ta, khỏi bất cứ điều gì ngăn cản chúng ta sống cuộc sống mới đó.

Vì thế, bạn hãy dán mắt vào Chúa Giêsu. Hãy mạnh dạn như những người nam và người nữ trong các Tin Mừng. Hãy đẩy qua một bên bất kỳ chướng ngại vật nào bạn có thể gặp, cho dù đó là sự nghi ngờ, nỗi sợ hãi hay sự cam chịu. Hãy tiếp tục kêu gào lên với Chúa Giêsu và mong đợi Người hành động trong cuộc sống của bạn. Đó là loại đức tin chữa lành chúng ta nơi chúng ta cần chữa lành nhất. Đó là loại đức tin giúp cứu rỗi chúng ta cả bây giờ và mãi mãi (hiện tại và vĩnh cửu).

Theo the Word Among us
 Chuyển ngữ: Sr. Maria Trần Thị Ngọc Hương

Mười Căn Bệnh Làm Băng Hoại Người Công Giáo (TT)

Bài nói chuyện của Tội Tớ Chúa là Đức cố Hồng Y Phanxicô Xaviê Nguyễn Văn Thuận khi còn làm Tổng Giám Mục với giới trẻ Việt Nam hải ngoại tại Strasbourg, Pháp, chiều ngày 12.9.1998)

Mười căn bệnh gồm: 1. Bệnh quá khứ cục bộ 2. Bệnh tiêu cực bị quan 3. Bệnh phô trương chiến thắng 4. Bệnh cá nhân chủ nghĩa 5. Bệnh lười biếng tránh né 6. Bệnh chuẩn mực trần tục 7. Bệnh đợi chờ phép lạ 8. Bệnh tùy hứng vô định 9. Bệnh sống vô trách nhiệm 10. Bệnh bè phái chia rẽ.

(Tiếp theo CN. 03.02.2019)

Bệnh lười biếng tránh né:

Triệu chứng của bệnh này là sợ tổn thương của, sợ liên lụy, a dua: ai mạnh thì hòa theo. Khi nói thì rất hăng, nhưng vào việc thì viện đủ lý do để che đậy cái hèn nhất và lười biếng của mình. Giữa đại hội thì phát biểu thật hùng hồn, lúc phân việc thì lẩn đầu mắt.

Trong đội tù của tôi trước đây có

một ông cũng từ miền Nam ra. Mỗi lần họp anh ta phát biểu ào ào. Đứng chuyện gì cũng dơ tay phát biểu. Nói huyên thuyên mà thường lạc đề. Đến lúc chia việc thì im re. Riết anh em trong tổ ngán. Nên mỗi lần anh ta dơ tay phát biểu là anh em đồng loạt hô: Im mà nghe, đài Mát-co-va phát!

Chuyện kể hai nhà thông thái họ muốn tìm hiểu xem thành phố Rôma có

mấy người làm việc. Họ bắt đầu bằng một chuỗi phân tách loại trừ. Trước tiên trừ đi con số trẻ em chưa đến tuổi làm việc, đến số người bệnh tật, số người ở tù, rồi số dân biểu nghị sĩ quanh năm suốt tháng chỉ cãi nhau và dơ tay bỏ phiếu bất tín nhiệm chính phủ, số người làm nghề phê bình đá bóng... Cứ thế mà trừ, kỳ cùng chỉ còn lại hai người làm việc, đó là hai nhà thông thái. Nhưng rồi một ông lên tiếng ngay: tôi từ nãy giờ tính toán quá mệt rồi, nên chi tôi bầu anh làm việc tiếp để tôi nghỉ!

Để xây dựng cộng đoàn có trăm công ngàn việc. Việc gì cũng đáng làm. Chẳng cần phải ngồi ghế lãnh đạo mới là làm việc. Việc nào cũng có thể nên thánh, miễn là làm cho tới nơi tới chốn.

Khi ở Dublin một tháng để học hỏi về Đạo Binh Đức Mẹ tôi may mắn được gặp người sáng lập, ông Frank Duff. Tôi háo hức, tưởng sẽ diện kiến một nhân vật quốc tế tiếng tăm; người mà các Hồng Y, Giám Mục khắp nơi đều phải ngồi nghe. Nhưng không ngờ, ông chỉ là một cụ già đưa thư. Hàng ngày khiêm tốn đạp chiếc xe cộc cạch ra bưu điện mang thư về cơ quan, bỏ vào hộp thư của gần một ngàn chi nhánh Đạo binh ở Dublin. Người ta nói công việc của ông bây giờ chỉ có thể; có tuổi rồi không còn giữ vai trò quan trọng nào nữa; nhưng khi ai cần ý kiến thì ông sẵn sàng đóng góp và hướng dẫn giải quyết.

Đây, công việc đưa thư hèn mọn có làm giảm tư cách con người đâu!

Bệnh chuẩn mực trần tục:

Lấy tinh thần, não trạng trần tục làm chuẩn mực cho cuộc sống mình. Làm việc Chúa, nhưng không theo tinh thần Phúc Âm mà lại dùng tiêu chuẩn hoàn toàn trần tục để chuẩn định. Người Công Giáo kiêu đó thường hay trở thành Công Giáo tùy thời: Thịnh thì Công Giáo, suy thì chối.

Công Giáo vụ lợi: Có mùi vật chất thì tới, không thì miễn. Công Giáo danh dự: Chỉ siêng năng xuất hiện khi có lễ lạc được mời lên ghé danh dự, không thì biệt tăm chẳng bao giờ thấy.

Nhiều khi chẳng phải là bản chất, chẳng tội lỗi gì, nhưng là vì mình đua đòi. Chính đua đòi này làm cho cuộc đời khô sở. Sang đây thấy người ta có xe đẹp, nhà rộng; mình đua đòi muốn hơn người nên phải nô lệ cho công việc, cả nhà làm việc quá mức.

Và chuẩn mực trần thế thường được căn cứ theo báo chí, truyền thanh truyền hình. Báo bảo cái gì hay là hay, cái gì số đông theo là tốt...mặc dù những cái đó không hợp với lương tâm.

Năm ngoái tôi ghé Na Uy tới thăm một bà giáo sư giữ một ghế Thứ Trưởng trong nội các. Na Uy đa số theo Tin Lành và Giáo Hội này, như tại các nước

Tin Lành khác, phải tùy thuộc thể quyền. Bà phản nản: nguy quá cha ơi, Giáo Hội chúng tôi đang sa lầy trong vòng kềm tỏa dư luận.

Chính phủ ra lệnh cho Giáo Hội; Quốc hội ra lệnh (bằng đạo luật) cho chính phủ; mà đạo luật thì lại hình thành do áp lực dư luận truyền thông; vừa rồi chính phủ mới cách chức hai mục sư vì họ chống lại việc phá thai!

Một số cơ quan truyền thông chữ bị Đức Giáo Hoàng, kết Ngài vào tội thiếu thực tế, thiếu tiên bộ. Nhưng khi Đức Giáo Hoàng đến với giới trẻ thì hàng triệu anh chị em trẻ lại tuôn đến với Ngài. Tất cả chỉ vì Ngài là người dám nói lên sự thật, bất chấp dư luận. Tuổi trẻ hôm nay đang bị chao đảo trong một thế giới khủng hoảng niềm tin và giá trị. Nện chi họ cần người tin cần dám nói thẳng cho họ đâu là điều đúng, đâu là sai. Cái khó và nguy hiểm của ngày hôm nay là người ta phạm tội, nhưng lại bắt cả nhà nước và Giáo Hội coi đó là nhân đức. Chẳng hạn như chuyện đồng tính luyến ái. Dư luận đang bắt mọi giới phải xem đó là chuyện hợp luân thường đạo lý. Giáo Hội thương cảm, nhưng Giáo Hội cần nói sự thật. Đức Thánh Cha nói: “không cần ai bỏ phiếu cho sự thật” vì sự thật vẫn là sự thật.

Bệnh đợi chờ phép lạ:

Cứ chờ cứ đợi người khác, mà bản thân mình chả chịu làm gì. Mình có làm thì Chúa mới giúp được chứ. Chúa sinh ra mình không cần hỏi ý mình, nhưng để cứu mình Ngài phải cần đến sự cộng tác của ta.

Có bà suốt ngày cầu với Chúa: Con bao nhiêu ngày tháng hy sinh cho cộng đoàn. Nấu cơm, nấu chè, hết việc này đến chuyện nọ. Đâu cũng có mặt. Giúp ngày không đủ tranh thủ giúp đêm giúp thêm giờ nghỉ! Con chỉ xin Chúa có một điều, yêu mà Chúa không chịu đoái nghe. – Chỉ con xin điều gì? – Dạ xin Chúa cho con trúng vé số, chỉ cần trúng một lần độc đắc thôi! – Ừ mà Chúa cũng đang đợi bà đây! – Dạ Chúa đợi gì con đây? – Thì Ta đang đợi bà mua vé số!

Trong một vụ lộn xe cứu thương rảo khắp phố phường kêu gọi người dân rời nhà đi chuyên lên nơi cao để tránh nước lũ. Ông bố của một gia đình bảo với con cháu: Tụi bây đứa nào đi thì đi, còn tao không đi; tin tưởng phó thác vào Chúa thì sao Ngài bỏ rơi được. Nước lũ tới, dâng cao. Ghe cấp cứu lại kêu gào tản cư gấp. Ông già kê bàn kê ghế leo lên rồi giục: Mẹ con bây đi thì đi nhanh lên, tao không. Nước tiếp tục dâng cao, ông già leo lên mái nhà ngói. Máy bay trực thăng lượn qua lượn lại, thả dây kêu gọi ông đi tản. Ông nhất quyết không đi, bởi tin rằng có Chúa che chở. Và nước ngập

cuốn ông đi luôn.

Ông gặp Thánh Phêrô. Thánh Phêrô hỏi sao lại dạt vào đây. Ông già bực bội trách cứ, tại sao con đặt hết tin tưởng vào Chúa mà Ngài không cứu sống, lại để con chết trôi chết nổi thế này và ông yêu cầu Thánh Phêrô mở cửa đưa ông vào Thiên đàng cấp tốc. Thánh Phêrô ngạc nhiên đáp lại: Chúa có cứu ông chứ! Ông có nghe đài báo tin không? – Có. Ông nghe xe cứu thương kêu gọi không? – Có. Ông có thấy ghe máy, trực thăng đến cứu không? – Có. Tại sao ông bảo Chúa bỏ ông?

Bệnh tùy hứng vô định:

Người không có lý tưởng rõ ràng. Đòi vô định hướng. Ai xúi thì nhắm mắt làm theo, bất kể hay dở, khôn dại. Xong rồi phải tay. Chẳng có dự án và chẳng có một người nào làm lý tưởng cho đời mình. Đây là loại người tùy hứng.

Người ta hay nói đời là một giấc mơ. Nhưng đời có thật là một giấc mơ không? Mơ là chuyện mộng, không bắt buộc phải hiện thực. Nhưng đời trải lại là cuộc sống thực tế của mỗi người, bắt mình phải hoàn thành.

Thánh Kinh nói đến giấc mơ của Thánh Giuse. Ông mơ Thiên Thần báo phải đem Hài nhi và Mẹ người trốn sang Ai Cập. Cái đặc biệt ở đây là Giuse đã thực hiện giấc mơ đó và nhờ vậy Chúa Giêsu thoát chết.

Người trẻ cần có lý tưởng và phải thực hiện cho bằng được. Nhưng phải định hướng cho đúng. Truyện kể có người khi còn trẻ quyết tâm sẽ thay đổi cả thế giới. Khi đứng tuổi thấy mình chả thay đổi được ai, bèn chuyên mục tiêu gần hơn: sẽ thay đổi gia đình mình. Đền đời về già quay lại thấy mình cũng chả thay đổi được gia đình, mới nhận chân ra rằng muốn thay đổi gia đình hay thế giới trước hết phải thay đổi chính con người của mình đã!

Bệnh sống vô trách nhiệm:

Triệu chứng: thờ ơ trước những khó khăn của Hội Thánh và Quê hương, trước những đau khổ của người khác. Chả thấy mình có trách nhiệm gì cả. Hóa ra những người mắc bệnh này chẳng hiểu gì về Phép Rửa, chẳng còn nhớ gì sứ mạng được trao qua Phép Rửa đó. Qua Phép Rửa, được làm con Chúa, đó là Hồng ân, và Phép Thêm Sức làm cho ta nên chiến sĩ của Chúa đó là trách nhiệm, mỗi người chúng ta được trao ban cả Nước Trời trong lòng mình, đồng thời cũng được giao phó sứ mạng phải loan báo cho mọi người về Nước Trời mình đang mang. Vì không ý thức và quan tâm nên họ giữ đạo hời hợt, sống đạo một cách vô trách nhiệm.

Ngày xưa cha Hậu (cố Olivier) ở Sài Gòn thường nói với bọn đạo: Anh chị em phải biết, mình quả thật sung sướng

vì được Chúa cho cả Nước Trời trong lòng. Anh chị em cũng giống như một người mang trong mình vé số độc đắc đã trúng mà chưa lãnh. Và bồn phận của anh chị em là chia sẻ ân huệ và niềm vui đó cho người khác.

Mỗi người trong xã hội đều có trách nhiệm riêng. Chứ không phải giáo dân thì cứ đổ cho Cha Xứ, Linh Mục thì đổ cho Giám Mục, Giám Mục lại chỉ tay về Giáo Hoàng. Như thế Giáo Hoàng lại đổ cho Chúa à! Thái độ phải tay không giải quyết được gì. Mà mỗi người, tùy vị trí và hoàn cảnh riêng, trước hết phải xắn tay nắm lấy mà giải quyết nhiệm vụ của mình.

Bệnh bè phái chia rẽ:

Đây là căn bệnh trầm kha nhất. Vô cùng nguy hiểm vì nó thường là căn nguyên của các bệnh khác.

Một cơ thể mà các tế bào chống nhau thì làm sao sống được. Nội bộ một cộng đoàn mà chưa hợp tác với nhau được thì đừng nên bàn chuyện đấu tranh, giải phóng. Ai ở thôn quê đều biết hoàn cảnh cây lúa. Một mảnh ruộng cần cả chục người cấy suốt ngày. Lưng đội trời nóng cháy da, tay xé lúa nhân xuống bùn, bần và mệt. Nhưng cũng miếng ruộng đó chỉ cần một người thôi là chỉ trong vòng vài ba tiếng đồng hồ là nhổ sạch. Xây khó, phá rất dễ.

Một cách hay nhất để tránh và chữa bệnh này là lắng nghe người khác, sẵn sàng chấp nhận cái khác của người. Câu chuyện Tổng Thống Lincoln nước Mỹ là một bài học. Trong cuộc chiến Nam Bắc, ngày nọ trước ba quân ông xuống lệnh hành quân. Một anh sĩ quan phản đối. Có người vào báo cáo. Lincoln cả giận. Nhưng thay vì tức khắc cho thi hành kỷ luật đối với thuộc viên, ông cho mời người đó vào. Và sau khi nghe trình bày phải trái, Lincoln đổi ý, trao trách nhiệm lớn cho vị sĩ quan đó. Ông biết lắng nghe nên đã tránh được đổ vỡ lớn cho binh sĩ và quốc gia.

Trong một giáo phận, một cộng đoàn, một hiệp hội, việc làm tôn trọng, mát mẻ để giải quyết nhất của Giám mục, của những người có trách nhiệm, là chúng bệnh triền miện bè phái, chia rẽ – mà những người mắc bệnh thường vẫn tưởng mình đạo đức. Có nhiều người “phạm tội vì Chúa”: lấy lý do “vì Chúa” mà loại trừ kẻ khác, không thuộc phe ta. Người Pháp đã ném kinh nghiệm cay đắng tai hại của bệnh này nên có câu châm ngôn: “Đừng vì kính mến Chúa mà chống kẻ khác”. Chúa Giêsu biết trước điều này nên Ngài tha thiết cầu xin trước giờ tử nạn:

“Lạy Cha, xin cho chúng nên một như Cha ở trong con và con ở trong Cha, để thế gian tin Cha đã sai con”

(Gioan. 17, 21). Nếu ta không hiệp nhất thì thế gian không tin.

Lời ông Gandhi đáng cho ta suy nghĩ: “Tôi yêu Chúa Kitô, nhưng tôi không yêu người Kitô hữu vì họ không giống Chúa Kitô”.

Tác giả:

DHY Phanxicô Xaviê Nguyễn Văn Thuận

Tiếp theo tr. 7: Người trẻ và cha xứ.

và gương xấu, nhưng Hội Thánh có lời hứa của Chúa. Hội Thánh là một phép lạ liên li. Tuy nhiên đừng vì thế mà phơi bày khuyết điểm và gương xấu cho mọi người. Cũng đừng vì đó mà tha hồ làm gương xấu, để Chúa làm phép lạ mỗi ngày. (ĐHV, số 264)

3/ Hội Thánh của giới trẻ, Hội Thánh của giới già, [...] Hội Thánh của người nghèo, Hội Thánh của người giàu, Hội Thánh chấp thuận tất cả, Hội Thánh không kỳ thị ai. Kỳ thị và chia rẽ không có chỗ trong Hội Thánh. (ĐHV, số 270)

Giuse Phạm Đình Ngọc, SJ

Tiếp theo tr. 4: Đừng Đánh Giá Nhau Vì Quá Khứ

“Nếu bị đau bao tử, bạn đừng uống thuốc này, sẽ có nhiều tác dụng xấu...”. Cô bạn ấy chỉ dẫn cho tôi cách cặn kẽ, tự tin.

Thật không ngờ cô bạn ấy lại có phong thái tự tin, vững vàng đó. Năm lớp 9, cô ấy chỉ là cô bé nhút nhát có phần chậm hiểu nữa. Có những lần tôi đã phải mất hàng giờ để giảng cho cô ấy một bài toán đơn giản. Vậy mà trong lần gặp gỡ này, cô ta lại khác hẳn.

Chúng tôi thực sự ngạc nhiên vì cô bạn tôi có một kiến thức thực phong phú, sâu rộng. Có nhiều điểm trong học tập tôi chiếm ưu thế; thế mà bây giờ chưa chắc tôi đã hiểu được chuyên môn cách sâu sắc như vậy. Tự nhiên tôi cảm thấy tức tởm. Thay vì biết xấu hổ vì mình thật lười, tôi lại tự mãn nghĩ rằng: “Dầu sao nó cũng chỉ học đến Trung cấp y tế thôi”.

Đây là lối nhìn của người hẹp hòi, cố chấp và lạc hậu. Họ đâu nghĩ rằng mình đã lạc hậu và bạn bè chung quanh đã tiến xa và vượt trội mình. Với cái nhìn hẹp hòi sẽ nảy sinh tính ghen tị, cáu giận, gièm pha, đôi khi còn hại người vô tội.

Nhà văn Balzac từng nói: “Người có tính ghen tị đau khổ hơn bất cứ một người bất hạnh nào, bởi hạnh phúc của người khác cộng với sự bất hạnh của mình làm cho ta đau khổ gấp nhiều lần”.

Cuộc sống đôi khi vì thành kiến chúng ta cũng phán xét anh em mình một cách bất công. Chúng ta không nhìn nhận cái tốt, cái hay nơi anh em mà còn hạ bệ bêu xấu về những tiêu cực quá khứ của anh em. Họ không biết rằng: sống có khúc người có lúc, để biết có cái nhìn nhận tích cực về hiện tại của nhau hơn là đánh giá nhau dựa trên quá khứ.

Thật khó tin, nhưng vẫn có những người Kitô hữu sống thiếu yêu thương và bởi ghen ghét đã gây nên biết bao phiền muộn, đau khổ, bất an cho anh em mình. Họ luôn làm mất bình an trong tâm hồn và thanh danh của người lối xóm bằng những mâu chuyện ngòi lê đôi mách, họ khinh dể những người khác địa vị xã hội và kinh tế, họ đứng đưng với những mảnh đời bất hạnh, kẻ thiếu thôn ngay bên cạnh mình. Họ sống như thể chưa bao giờ nghe Chúa nói: “hãy yêu mến người thân cận”, như thể họ chưa bao giờ nghe Thánh Phaolô tông đồ khuyên: Tình yêu thì nhân hậu, khoan dung, không đố kỵ, ghen tương và luôn lấy mỗi dây thân ái để sống liên đới với tha nhân.

Trái lại họ sống quá tàn nhẫn với người lân cận. Họ dùng thủ đoạn để lừa dối anh em, để kết án, hạ bệ và xô đẩy anh em nhằm thỏa mãn tính tự tôn tự đại của mình. Năm xưa Chúa Giêsu đã bị người đồng hương kết án, phải chằng hôm nay vẫn còn đó những người Kitô hữu bị những người đồng

đạo hãm hại, nhục mạ và đẩy vào đường cùng của lâm than?

Vâng, vẫn còn đó sự khinh dể, xa lánh của người đồng đạo với những người nghèo khổ, bệnh tật và lâm than...

Vẫn còn đó sự kết án vô căn cứ bằng lời ra tiếng vào, thêm mắm thêm muối để hại người vô tội.

Vẫn còn đó những sự ghen ghét đố kỵ không nhìn nhận sự thẳng tiến của bạn bè, người thân mà chỉ nhìn quá khứ của họ để khinh chê coi thường.

Thế nhưng, chúng ta vẫn cảm tạ Chúa, vì nhân loại hôm nay vẫn còn có những con người đang cố gắng thực hành giới luật yêu thương với những người thân cận mình. Họ vẫn sống bao dung, độ lượng. Họ vẫn miệt mài xây dựng tình hiệp nhất cho cộng đoàn mình.

Ước gì những người mang danh Kitô hữu đừng bao giờ hạ thủ anh em mình chỉ nhằm thỏa mãn thói kiêu căng, tự cao tự đại của mình. Xin đừng cố chấp để rồi đả phá anh em mình mà hãy đón nhận anh em với tất cả khả năng và giá trị của họ. Ước gì mỗi người chúng ta hãy biết sống theo lòng nhân hậu của Chúa để mở rộng đôi tay đón nhận anh em, để nâng đỡ, bảo vệ anh em và biết nắm lấy tay nhau tạo thành một vòng tròn thân ái, hiệp nhất và yêu thương. Amen

Lm. Jos Tạ Duy Tuyền

Các Đức Giám Mục Virginia tố cáo mưu toan mở đường cho phá thai của dân biểu gốc Việt.

Đức Cha Michael Burbidge, Giám Mục Giáo phận Arlington; và Đức Cha Barry C. Knestout, Giám Mục Giáo phận Richmond đã ra các tuyên bố vào hôm thứ Năm, lên án với những lời lẽ hết sức mạnh mẽ một dự luật phá thai vừa được đưa ra tại Hạ viện Virginia và những ý kiến tán thành của thòng đốc bang.

“Dự luật này đã thất bại thặng thặng - nhưng tôi, cùng với rất nhiều người có thiện chí, cảm thấy phần ưu trước việc một dự luật như thế đã được đưa ra lần đầu tiên”, Đức Cha Burbidge nói trong bản tuyên bố được đưa ra hôm 31 tháng Giêng.

“Nó có thể đã mở đường cho các em bé phải chịu đựng những giây phút chết dữ dội và khủng khiếp trước khi chào đời và có thể gây hại cho các phụ nữ”, ngài nói thêm.

Dự luật, được giới thiệu bởi dân biểu gốc Việt Kathy Trần thuộc đơn vị Fairfax, đã trở thành một chủ đề gây tranh luận sôi nổi sau khi bà Kathy Trần đưa ra một video trả lời các câu hỏi về phạm vi của luật này.

Tại một buổi điều trần ở Hạ viện Virginia, khi ông Todd Gilbert, lãnh đạo khối đa số Hạ viện, hỏi vị nữ dân biểu là có phải dự luật của bà cho phép phá thai ngay cả khi người mẹ đang chuyên dạ và sắp sinh con, bà trả lời “đúng vậy.”

Đức Cha Burbidge gọi lời nhận xét này là một sự “thừa nhận đáng kinh hoàng” về số phận được dự luật này đề nghị cho trẻ em, trong đó “phản ánh một cấp độ mới trong ý thức hệ chống lại thiện ích của trẻ em ăn rễ sâu xa trong tiềm thức.”

Câu trả lời này của bà Kathy Trần cũng đã làm dấy lên một làn sóng phản nộ từ các chính trị gia Cộng Hòa, từ tiểu bang đến liên bang. Tổng Thống Donald Trump cũng đưa ra các chỉ trích dữ dội.

Trước những phản ứng bất lợi này, bà Kathy Trần, dân biểu gốc Việt đầu tiên tại tiểu bang Virginia nói với nhật báo Washington Post:

“Đáng lẽ tôi nên nói: ‘Rõ ràng là không’, bởi vì Virginia cấm giết trẻ sơ sinh, và vào thời điểm đó, thai nhi đã thành con người.”

“Ước chi hôm đó tôi có thể suy nghĩ và phản ứng nhanh hơn, ước chi tôi có thể nhanh hơn lúc đó.”

“Và tôi đã nói không rõ ràng, và tôi thật sự lấy làm tiếc về điều này.”

Trong tuyên bố của mình, Đức cha Knestout gọi dự luật này là “khủng khiếp”, “quá đáng” và “xấu xa” và nói rằng “không có chỗ trong một xã hội văn minh cho thứ suy nghĩ và hành động như thế”.

Cả hai vị Giám Mục của Virginia đều cảnh báo rằng dự luật này là một mưu toan mở đường cho việc phá thai ở mọi giai đoạn trong thai kỳ.

Source: Catholic Herald Virginia bishops ‘distracted’ at abortion bill, governor’s comments